

KISVÁROS, NAGY TITKOK, SOKKOLÓ BEFEJEZÉS

ASZÁLY

JANE HARPER

*„Az egyik legelképezetőbb írói bemutatkozás,
amihez valaha szerencsém volt.”*

DAVID BALDACCI

GABO

Első fejezet

Még azok is tudták, akik nem tülekedtek a templom ajtajában karácsonyról karácsonyra, hogy ezúttal több gyászoló lesz, mint szabad hely. A bejáratnál már formálódott is a fekete és sűrke ruhák torlasza, miközben Aaron Falk lassított a kocsijával, sűrű porfelhőt és töredezett száraz faleveleket kavarva.

A helyiek elszántak voltak, de nagyon igyekeztek nem annak tűnni, jobb pozícióért furakodtak, míg a benti csődület kiszivárgott az ajtón. Az út túloldalán a sajtó képviselői ólálkodtak.

Falk egy szintén jobb napokat is látott pickup mellé parkolta le a szedánját, és leállította a motort. A légkondi zörögve elhallgatott, és a kocsi belső tere egyből elkezdett melegedni. A férfi rászánt néhány másodpercet, hogy végignézzon a tömegben, pedig nem igazán ért rá. Nagy nehezen idevonszolta magát egészen Melbourne-ből, az ötórás utat több mint hatórásra nyújtotta. Miután elégedetten konstataulta, hogy senki sem tűnik ismerősnek, kiszállt az autóból.

A késő délutáni hőség takaróként csavarodott rá. Kirántotta a hátsó ajtót, hogy benyúljon a kabátjáért, és közben

lehorzsolta a kezét. Rövid habozás után a kalapját is kivette az ülésről. Széles karimájú volt, merev barna vászon, nem illett a gyászruhájához. De Falk bőre az év felében szinte halványkék volt, akár a sovány tej, szeplői rákos elváltozásnak tűntek, úgyhogy kész volt megkockáztatni, hogy a divat terén ilyen szarvashibát vét.

A születésétől fogva sápadt férfi rövidre vágott világoszőke hajával és láthatatlan szemöldökével gyakran érezte élete harminchat éve alatt, hogy az ausztrál napsütés mintha mondani szeretne neki valamit. Az üzenetre könnyebb volt legyinteni Melbourne terebélyes árnyékai között, mint Kiewarrában, ahol az árnyék ritkán látott vendég.

Vetett egy pillantást a városból kifelé vezető útra, majd az órájára nézett. Temetés és virrasztás: egy este, és már itt sincs. *Tizennyolc óra*, számolta ki. Nem több. Ezt az eszébe vésve nagy elánnal elindult a tömeg felé, egyik kezét a kalapján tartva, mert észrevette, hogy egy hirtelen érkező forró szellő meglebegteti a szoknyaszegélyeket.

A templom beltere kisebb volt, mint amire emlékezett. Idegenektől közrefogva hagyta magát beljebb sodródni a gyülekezet szívébe. Amikor észrevett egy szabad helyet a fal mellett, gyorsan elfoglalta – beállt egy farmer mellé, akinek pamut inge csak úgy feszült a hasán. A férfi biccentett neki, majd tovább meredt maga elé. Falk látta, hogy az ing könyökrésznél gyűrődések vannak, a fickó nemrég még feltűrt ujjal hordhatta.

Levette a kalapját, és diszkréten legyezni kezdte magát. Nem bírta megállni, körbenézett. Az elsőre ismeretlennek tűnő arcok éles fókuszba kerültek, mire néhány szarkaláb, őszes haj és felszedett kiló láttán indokolatlan meglepettség telepedett rá.

Egy idős férfi két sorral mögötte elkapta a tekintetét, bólintott, és mindketten szomorkás mosollyal jelezték, hogy

felismerik a másikat. Hogy is hívják a fickót? Próbált visszaemlékezni, de képtelen volt koncentrálni. Régen tanár volt, ez biztos. Szinte látta is lelki szemei előtt, amint egy táblánál állva igyekszik játékosan életet lehelni a földrajzba vagy a fagegmunkálásba egy rakás unott kamasznak, de az emlék folyton elillant.

A fickó biccentett a mellette lévő ülés felé, mintha azt mondaná, szívesen csinál helyet, de Falk udvariasan megrázta a fejét, és inkább újra előrenézett. A bájcsevejt még a jobb napokon is kerülte, és ez a mai vitathatatlanul fényévekre volt a jobbaktól.

Úristen, milyen kicsi az a középső koporsó, gondolta. Attól, hogy a két felnőtt méretű közé tették, csak még rosszabb lett. Már ha ez egyáltalán lehetséges. Koponyájukra lapított hajú kisfiúk mutogattak rá: *Apu, nézd! Az a doboz olyan fociabdá színű.* Azok a srácok, akik már elég idősek voltak, hogy tudják, mi van benne, elborzadt csendben bámulták, iskolai egyenruhájukban fészkelődtek, próbáltak egy kicsit közelebb húzódni az anyjukhoz.

A három koporsóra egy négytagú család meredt egy kinagyított fényképről. Kimerevített mosolyuk túlméretezett volt és pixeles. Falk felismerte a fotót a híradóból. Sokat használták.

A koporsók alatt az elhunytak nevét helyi virágokból rakták ki. *Luke. Karen. Billy.*

Meredten nézte Luke fényképét. Sűrű fekete hajába itt-ott ősz szálak vegyültek, de még így is szívósabbnak látszott, mint a legtöbb férfi a harmincöt rosszabbik oldalán. Arca idősebbnek tűnt, mint amilyenre Falk emlékezett, bár igaz, hogy közel öt éve látta utoljára. Magabiztos vigyora változatlan volt, ahogy valamelyest intelligens tekintete is. *Még mindig ugyanolyan,* gondolta Falk. A három koporsó ellentmondott.

– Iszonyatos tragédia. – A Falk oldalán álló fickó a semmiből szólalt meg. Karját keresztbe tette, öklét szorosan a hónalja alá dugta.

– Az – mondta Falk.

– Jól ismerte őket?

– Nem igazán. Csak Luke-ot, a... – Egy kába pillanatig nem tudta, milyen szóval illesse a legnagyobb koporsóban heverő férfit. Csak bulvárlapok elkoptatott leírásai jutottak eszébe. – Az apát – mondta végül. – Fiatalkorunkban barátok voltunk.

– Aha. Tudom, kicsoda Luke Hadler.

– Szerintem most már mindenki tudja.

– De maga még most is errefelé lakik, nem? – A farmer kicsit arrébb helyezkedett méretes testével, hogy rendesen is megnézhesse magának Falkot.

– Nem. Már rég nem.

– Értem. De olyan, mintha már láttam volna. – A fickó összeráncolta a homlokát, próbálta elhelyezni Falkot. – Mondja csak, maga nem egy olyan szaros tévériporter?

– Nem, rendőr vagyok. Melbourne-ben.

– Nem mondja. Hát, akkor ideje lenne rászállniuk arra a rohadt kormányra, amiért hagyta, hogy idáig fajuljanak a dolgok. – A férfi biccentett Luke és a másik két koporsóban heverő felesége és hatéves fia felé. – Száz éve nem volt ilyen rossz idő. Mi próbáljuk élelemmel ellátni az országot, ők meg arról pofáznak, hogy csökkentik a segélyeket. Bizonyos értelemben nem is igazán hibáztathatjuk ezt a szerencsétlen hülyét. Egy kiba... – Észbe kapott, és körbenézett a templomban. – Egy nagy botrány az egész.

Falk nem szólt semmit, csak mindketten elmerengtek Canberra hozzá nem értésén. A Hadlerék haláláért potenci-

álsan felelős kormányt már jó ideje pocskondiázták a helyi lapok.

– Szóval, akkor ennek is utánajárnak? – kérdezte a farmer, és a koporsók felé biccentett.

– Én csak barátként jöttem. Nem tudom, egyáltalán van-e minek utánajárni.

Csak annyit tudott, amennyit a híradóban hallott, mint mindenki más. A hivatalos álláspont szerint nem merült fel kérdés. A puska, a gyilkos fegyver Luke tulajdona volt. Ugyanezt találták meg később a szája maradékába dugva.

– Na igen, megértem – mondta a farmer. – Csak azt hittem, mivel a barátja, meg minden.

– Egyébként sem olyan rendőr vagyok. Szövetségi. Én a pénzügyi információs egységnél dolgozom.

– Nekem ez semmit se mond.

– A lényeg, hogy a pénzt üldözöm. Ha egy több nullára végződő összegnél nem stimmel valami, én járok utána. Pénzmosás, sikkasztás, ilyenek.

A férfi mondott valamit, de Falk nem hallotta. Tekintete a koporsókról az elöl ülő gyászolókra vándorolt. Az első padsort a családnak tartották fent. Hogy beülhessenek a barátaik és szomszédaik elé, akik bámulhatták a tarkójukat, és hálálkodhattak az Úrnak, amiért nem ők hevernek ott.

Falk húsz éve nem látta, de egyből felismerte Luke apját. Gerry Hadler arca szürke volt, a szeme mintha belesüpedt volna a fejébe. Kötelességtudóan ült az első sorban, de a fejét hátrafordította. Nem foglalkozott a mellette zokogó feleségével, sem a három fakoporsóval, benne a fia, menyee és unokája földi maradványaival. Ehelyett egyenesen Falkra meredt.

Valahol hátul egy pár hangból álló dallam szólalt meg a hangszórókból. A temetés elkezdődött. Gerry alig észrevehetően biccentett, mire Falk öntudatlanul a zsebébe dugta a kezét. Megtapogatta a levelet, amely két napja kötött ki az íróasztalán. Gerry Hadlertől érkezett, három, kemény kézzel írt mondat volt rajta:

Luke hazudott. Te is hazudtál. Gyere el a temetésre.

Falk fordította előbb félre a fejét.

Nehéz volt nézni a fényképeket. A templom előterében felállított vásznon peregték megállíthatatlan montázsban. Luke ünnepel valamit alig tízéves focistaként, a kislány Karen egy pónilóval ugrat át egy kerítésen. Volt valami groteszk azokban a kimerevített mosolyokban, és Falknak feltűnt, hogy nem ő az egyetlen, aki kerüli Luke tekintetét.

Újabb fotó következett, és Falk meglepetésére ezúttal magára ismert, tizenegy éves énje nézett vissza rá egy homályos képről. Luke-kal álltak egymás mellett, csupasz mellkassal és tátott szájjal, valamilyen kis halat mutogattak egy horgászsinóron. Boldognak tűntek. Falk megpróbált visszaemlékezni, mikor készülhetett a kép, de nem sikerült felidézni.

A vetítés folytatódott. Fényképek Luke-ról, aztán Karenről. Mindketten úgy mosolyogtak, mintha soha nem hagynák abba, aztán megint Falk jött. Ezúttal úgy érezte, mintha összezsugorodna a tüdeje. Az egybegyülteken végigsöprő morajból tudta, hogy ezzel nem csak ő van így.

A fotón kamaszként állt Luke mellett, most már mindkettejüknek hosszú lába volt, és az arcukat pattanások petytyezték. Ezúttal is mosolyogtak, de már egy négyfős társaság tagjaiként. Luke egy babaszőke kamaszlány karcsú derekát

karolta át, Falk óvatosan tartotta a kezét egy hosszú fekete hajú, sötét szemű lány válla fölött.

Nem tudta elhinni, hogy ezt a fényképet is megmutatják. Hangsúlyosan Gerry Hadlerre nézett, aki feszülő állkapoccsal meredt maga elé. Érezte, hogy a mellette ülő farmer változtat a testtartásán, és jó fél lépéssel arrébb araszol. Most esett le neki, gondolta Falk.

Kényszerítette magát, hogy nézzen vissza a fényképre. A négyesre. A mellette álló lányra. Addig nézte a szemét, amíg teljesen el nem halványult. Emlékezett, mikor készült a fotó. Egy délután, egy hosszú nyár végéhez közeledve. Jó nap volt. Ez volt az egyik utolsó fénykép négyükről. Két hónappal később a fekete hajú lány meghalt.

Luke hazudott. Te is hazudtál.

Egy teljes percig meredt a padlóra. Mire újra felemelte a fejét, az idő tovább haladt, Luke és Karen már karót nyelten mosolyogtak az esküvőjükön. Falkot is meghívták. Próbálta felidézni, milyen ürüggyel maradt távol. Szinte biztos, hogy a munkájára hivatkozott.

Lassan megérkeztek az első képek Billyről. Az első néhányon vörös arcú kisbaba volt, aztán sűrű hajú totyogós. Egy kicsit már ekkor is az apjára ütött. Rövidnadrágban állt a karácsonyfa mellett. A család valamilyen szörnytriónak öltözött, mosolyuktól mindegyikük arcfestéke felrepedt. Ugrás néhány évvel előre: az idősebb Karen újabb csecsemőt dajkál a mellén.

Charlotte. A szerencsés. Az ő nevét nem rakták ki virágokból. Mintha érzékelte volna, hogy ő van soron, a tizenhárom hónapos baba felsírt az első sorban, nagymamája ölében. Barb Hadler egyik kezével még jobban szorította a mellkasához, miközben idegesen rázkódott a feszültségtől. Másik kezével egy zsebkendőt tartott az arcához.

Falk nem értett a babákhoz, nem tudta, Charlotte felismerte-e az anyját a képeken. Talán csak az zavarta, hogy neki is részt kell vennie egy temetésen, pedig ő nagyon is él. Majd megszokja, gondolta Falk. Nincs túl sok választása. Egy „egyedüli túlélő” címkével felcseperedő gyerek nem sok helyre bújhat.

A zene lassan végleg elhalkult, az utolsó fotók már kínos csendben peregtek a vásznon. Amikor valaki felkapcsolta a lámpát, mintha mindenki megkönnyebbült volna. Közben egy túlsúlyos lelkész felvonszolta magát a két lépcsőn a pulpitusra, Falk megint azokat a szörnyű koporsókat bámulta. A fekete hajú lányra gondolt, és a hazugságra, amelyet húsz évvel ezelőtt agyaltak ki, miközben félelem és kamaszhormonok lüktettek az ereiben.

Luke hazudott. Te is hazudtál.

Milyen rövid volt az út attól a döntéstől eddig a pillanatig? A kérdés úgy égette, akár egy seb.

Egy idősebb nő a tömegben elfordította a fejét az elől ülőkről, és Falkra nézett. Nem ismerte, a nő azonban udvarias biccentéssel beazonosította. Falk félrenézett. Amikor visszafordult, a nő még mindig rá meredt. Hirtelen összehúzta a szemöldökét, és a mellette álló öregasszony felé fordult. Falknak nem kellett tudnia szájról olvasni, így is értette, mit suttog.

A Falk fiú visszatért.

A másik nő is ránézett, majd egyből elkapta a tekintetét. Apró biccentéssel megerősítette barátnője gyanúját. Odahajolt a másik oldalán álló nőhöz. Falk mellkasára kellemetlen súly nehezedett. Az órájára nézett. *Tizenhét óra.* Aztán továbbáll. Megint. Hála istennek.

Második fejezet

– Aaron Falk, eszedbe ne jusson elmenni.

Falk az autójánál állt, küzdve a késztetéssel, hogy bepattanjon és elhajtson. A gyászolók nagy része már megkezdte rövid menetelését a virrasztáshoz. A hang hallatán megfordult, és nem tudta megállni, hogy elmosolyodjon.

– Gretchen – mondta, amikor a nő magához húzta, és homloka a vállának nyomódott. A nő szőke haján pihentette az állát, és egy hosszú percig csak előre-hátra ringatózva álltak.

– Úristen, úgy örülök neked. – Az inge eltompította Gretchen hangját.

– Hogy vagy? – kérdezte, amikor a nő hátrébb lépett. Gretchen Schoner vállat vont, és levette olcsó napszemüvegét. Így láthatóvá vált véreres szeme.

– Nem túl jól. Igazából rosszul. Te?

– Ugyanúgy.

– Az biztos, hogy ugyanúgy nézel ki. – Gretchen összehozott egy remegős mosolyt. – Látom, még mindig az albínó kinézeteden dolgozol.

– Te sem sokat változtál.

A nő halkan felhorkant, de a mosolya megerősödött.

– Húsz év alatt? Menj már.

Falk nem egyszerűen bókol, Gretchen tényleg könnyen felismerhető volt a négyfős társaságukról készült fényképről, amelyet az iménti szertartáson látott.

A derék, amelyet Luke a fotón átkarolt, most egy kicsit szélesebb volt, és azt a babaszőke haját talán megsegítette egy flakon festék, de a kék szempár és a magas homlok száz százalékgig Gretchen volt. Nadrágja és felsője egy leheletnyit szűkebb volt, mint a hagyományos temetési viselet, és a nő kissé kényelmetlenül is mozgott benne. Falk arra gondolt, vajon kölcsönözte-e vagy csak ritkán hordta.

Gretchen ugyanilyen alaposággal mérte végig, és amikor a tekintetük találkozott, a nő elnevette magát. Ettől egyből fiatalabbnak tűnt.

– Gyere – mondta, és megszorította a felkarját. Tenyere hűvösnek érződött. – A virrasztás a művelődési házban van. Együtt letudjuk.

Miközben elindultak az úton, Gretchen odakiáltott egy kisfiúnak, aki egy bottal piszkált valamit, mire az felnézett, és vonakodva otthagya, amit csinált. A nő kinyújtotta felé a kezét, de a fiú megrázta a fejét, és előttük menetelt tovább, a botját kardként lóbálva maga mellett.

– Ő a fiam, Lachie – mondta Gretchen, és Falkra sandított.

– Igen. Persze. – A férfinak eltartott egy pillanatig mire felfogta, hogy a lány, akit ismert, már anya. – Hallottam, hogy anya lettél.

– Kitől? Luke-tól?

– Gondolom. Bár jó rég mondhatta. Nyilván. Mennyi idős is?

– Csak öt, de gyakran már most ő a főkolompos.

Nézték, ahogy Lachie saját készítésű kardjával lesújt láthatatlan támadóira. Két szeme távol ült egymástól, göndör haja piszkosszőke volt, de éles vonásaiban Falk nem sokat látott Gretchenből. Erőlködni kellett, hogy felidézze, Luke mondott-e bármit arról, hogy a nő kivel van együtt, vagy legalábbis ki a fiú apja. Semmi sem rémlett. Szerette azt gondolni, hogy erre azért emlékezett volna. Lenézett Gretchen bal kezére. Gyűrű sehol, bár ez manapság nem sokat jelent.

– És, hogy élsz? – kérdezte.

– Megvagyok. Lachie-vel azért nem mindig könnyű – mondta Gretchen halkabban. – Csak ketten vagyunk. De jó gyerek. Elvagyunk. Legalábbis egyelőre.

– A szüleidnek még mindig megvan a farmja?

A nő megrázta a fejét.

– Isten ments. Úgy nyolc éve nyugdíjba mentek, és eladták az egész hóbelevancot. Átköltöztek Sydney-be, és vettek egy kis lakást három utcára a nővéremtől és a gyerekeitől. – Vállat vont. – Azt mondják, szeretik. Városi élet, tudod, milyen. Apa elvileg pilatesezik.

Falk akaratlanul is elmosolyodott a képtől, hogy Mr. Schoner, a kétkezi munkás a lényge legbelső régióira fókuszál, és légzőgyakorlatokat végez.

– Nem merült fel benned, hogy utánuk menj?

Gretchen reszelősen felnevetett, és az utat szegélyező kiszáradt fákra mutatott.

– És ezt hagyjam itt? Á! Túl régóta élek már itt, a véremben van. Tudod, milyen... – Elharapta a mondatot, és félrenézett. – Vagy lehet, hogy nem. Bocs.

Falk csak legyintett.

– És mostanában mit csinálsz?

– Művelem a földet, mi mást. Legalábbis próbálkozom. Pár éve megvettem Kellermanék tanyáját. A birkákkal együtt.

– Komolyan? – Falk meglepődött, Kellermanék farmja keresett birtok volt. Legalábbis fiatalabb korában annak számított.

– Hát te? – kérdezte a nő. – Azt hallottam, rendőrnek álltál.

– Igen. A szövetségiéknél dolgozom. – Egy darabig csendben sétáltak. A fák felől érkező, túlságosan is eleven madárdal pont olyan volt, amilyenre Falk emlékezett. Mesz-sze előttük a gyászolók csoportjai mintha foltok lettek volna a poros úton.

– Milyen mostanában itt élni? – kérdezte Falk.

– Iszonyú. – A szó mondatvégi pont volt. Gretchen egy ex-dohányos idegességével érintette meg az ajkát. – Bár isten tudja, korábban is elég rossz volt. Mindenki fél a pénzhiány és az aszály miatt. Aztán történt ez a dolog Luke-kal és a családjával. Szörnyű, Aaron, tényleg szörnyű. Érezni is a levegőben. Úgy járkalunk, mint a zombik. Nem tudjuk, mit mondjunk, mit csináljunk. Csak figyeljük egymást, várjuk, ki kattan be legközelebb.

– Jézusom.

– Ja. El sem tudod képzelni.

– Luke-kal még mindig olyan jóban voltál? – kérdezte Falk.

Gretchen habozott, ajka vonallá préselődött.

– Nem. Már évek óta nem. Nem olyan volt a kapcsolatlunk, mint amikor még négyen voltunk.

Falknak eszébe jutott az a fénykép. Luke, Gretchen és ő. Meg Ellie Deacon a hosszú fekete hajával. Annyira közel álltak egymáshoz. Kamaszosan közel, amikor az ember azt hiszi, hogy a barátai a lelki társai, és a kötetlekeik megbont-hatatlanok.

Luke hazudott. Te is hazudtál.

– Te nyilván tartottad vele a kapcsolatot, ugye? – kérdezte Gretchen.

– Csak ritkán beszéltünk. – Ez legalább igaz volt. – Amikor Melbourne-ben járt, és úgy jött ki a lépés, ittunk egy sört. – Szünetet tartott. – De igazából már évek óta nem láttam. Mindenkinek egyre sűrűbb lett az élete. Neki ott volt a család, én meg sokat dolgozom.

– Semmi baj, nem kell mentegetőznöd. Mindannyiunknak büntudata van.

Megérkeztek, a művelődési ház magasodott fölējük. Falk lecövekelt a lépcsőn, és Gretchen belé karolt.

– Gyere, nem lesz gond. A legtöbben valószínűleg úgysem emlékeznek rád.

– De sokan igen. Különösen az után a fotó után.

Gretchen elfintorodott.

– Na ja, azon én is ledöbbsentem. De figyelj, az embereknek bőven elég dolog miatt kell aggódniuk, nem fognak veled foglalkozni. Csak kerüld a feltűnést. Majd hátul megyünk ki.

Meg sem várva a választát, egyik kezével megragadta Falk ingujját, a másikkal a fiába karolt, és a tömegben átfurakodva bekísérte őket. A levegő fullasztó volt. A művelődési ház légkondija nagyon igyekezett, de vesztes harcot vívott, túl sok gyászoló tömörült be a napsütéstől védett épületbe. Komor arccal álldogáltak, műanyag poharakkal és csokis sütis tányérokkal egyensúlyoztak.

Gretchen utat tört maguknak a francia ajtóig, ahol a kollektív klausztofóbia a menekülni vágyókat a rozoga játszótérre űzte. A kerítésnél találtak egy árnyékos helyet, aztán Lachie elszaladt, hogy szerencsét próbáljon a tűzforró fémcsúszdán.

– Nem kell itt álldogálnod velem, ha ez bemocskolja a jó híredet – mondta Falk, és megdöntötte egy kicsit a kalapját, hogy jobban beárnyékolja az arcát.

– Hagyd már abba. Az megy nekem magamtól is.

Falk körülnézett a játszótéren, és kiszúrt egy idős párt, akik mintha régen az apja barátai lettek volna. Egy fiatal rendőrrel beszélgettek, aki tetőtől talpig egyenruhában ve-rejttékezett a tűző napon, miközben udvariasan bólogatott, a homloka vakítón csillogott.

– Te figyelj – szólalt meg Falk. – Az nem Barberis helyettese?

Gretchen követte a tekintetét.

– De. Hallottál Barberisről?

– Persze. Szomorú veszteség. Emlékszel, hogyan heccelt minket mindig a rémtörténeteivel, hogy mi lesz azokkal a gyerekekkel, akik a szerszámokkal szórakoznak?

– Aha. Az a szívroham már húsz éve érett neki.

– Akkor is nagy kár – mondta Falk, és így is gondolta. – Szóval, ki az új fiú?

– Raco őrmester, és ha úgy tűnik, mintha hirtelen került volna a mélyvízbe, az nem véletlen.

– Nem elég jó? Én úgy látom, elég profin kezeli a tömeget.

– Igazából fogalmam sincs. Kábé öt perce kezdett el dolgozni, amikor ez az egész történt.

– Húzó, ha az első öt percedben ilyesmivel találkozol.

Gretchen válaszát rövidre zárta a francia ajtónál támadt mozgás. A tömeg tisztelettudóan kettévált, amikor Barb és Gerry Hadler megjelent, a napsütéstől hunyorogva. Szoroson kézen fogva sétáltak át a gyászolók csoportján. Néhány szó, egy-egy ölelés, bátor biccentés, azzal mentek tovább.

– Mikor beszéltél velük utoljára? – suttogta Gretchen.

– A múlt hetet leszámítva húsz éve.

Falk várt.

Gerry még a játszótér túloldalán volt, amikor észrevette őket. Kivonta magát egy kerekded nő öleléséből, és otthagyta a levegőt átkarolva.

Gyere el a temetésre.

Falk engedelmeskedett. Most pedig figyelte, ahogy Luke apja feléjük közelít.

Gretchen megelőzte Falkot, egy öleléssel fogadva a férfit. Gerry tekintete a válla fölött találkozott Falkéval, pupillája tágra nyílt és csillogott. Falk elgondolkodott, hogy talán valamilyen gyógyszerrel vészeli át ezt a napot. Amikor a nő elengedte, Gerry kinyújtotta a kezét, és forró tenyerével szorosán megmarkolta Falkét.

– Tehát el tudtál jönni – mondta semleges hangon, miközben Gretchen tétlenül álldogált mellettük.

– Igen – mondta Falk. – Megkaptam a leveled.

Gerry mélyen a szemébe nézett.

– Na igen. Hát, gondoltam, fontos, hogy itt legyél. Luke miatt. És nem voltam benne biztos, hogy el tudsz jönni. – Az utolsó mondat súlyosan függött a levegőben.

– Ez természetes, Gerry – bólintott Falk. – Fontos, hogy itt legyek.

Gerry kételye nem volt megalapozatlan. Falk egy héttel korábban a melbourne-i íróasztalánál ült, és üres tekintettel bámulta Luke fotóját egy újságban, amikor megszólalt a telefon. Gerry megosztotta vele a temetés részleteit, azon az akadozó hangján, amit Falk már húsz éve nem hallott. – Ott találkozunk – mondta, nem kérdezte. Falk

elfordította a fejét Luke pixeles tekintetétől, és mormogott valamit, hogy a munka miatt nem tudja biztosra mondani. Valójában még nem jutott dűlőre a döntéssel. Két nappal később megérkezett a levél. Gerry rögtön az után adhatta fel, hogy lerakta a telefont.

Té is hazudtál. Gyere el a temetésre.

Falk aznap nem aludt jól.

Most mindketten feszengve néztek Gretchenre. A nő homlokráncolva figyelte, ahogy a fia nem messze tőlük bizonytalanul csimpaszkodik a mászókába.

– Ma este a városban maradsz – mondta Gerry. Ezúttal sem kérdezte. – A kocsma fölött vettem ki egy szobát.

A mászóka felől jajveszékelés hallatszott, mire Gretchen ingerülten fújta egyet.

– A rohadt életbe, tudtam, hogy ez lesz. Elnézést – azzal elsietett.

Gerry a könyökénél fogva megragadta Falkot, és elvezette a gyászolóktól. Remegett a keze.

– Beszelnünk kell, még mielőtt visszajön.

Falk nyugodt, kiszámított mozdulattal kiszabadította a karját, végig tudatában annak, hogy nincsenek egyedül. Nem tudhatta, ki van ott, ki figyel.

– Az istenit neki, Gerry, mit akarsz tőlem? – Olyan testtartást erőltetett magára, amiről remélte, hogy higgadtnak tűnik. – Ha ez valami zsarolás akar lenni, most mondom, hogy esélyed sincs.

– Mi? Jézusom, Aaron, dehogyis. Semmi ilyesmi. – Gerry őszintén meglepettnek tűnt. – Ha bajt akartam volna keverni, már évekkal ezelőtt megtettem volna, nem? Örültem, hogy annyiban hagyhatom a dolgot. Szívem szerint most is békén hagynám. De nem lehet, ugye? Így, hogy Karen és Billy meghalt. A fiú még hét éves se volt. – Gerry hangja

megettört. – Nézd, sajnálom a levelet, de el kellett érnem, hogy ide gyere. Tudnom kell.

– Mit?

Gerry szeme szinte feketének tűnt az éles napsütésben.

– Hogy Luke ölt-e már korábban.

Falk hallgatott. Nem kérdezett rá, Gerry mire célzott.

– Tudod... – Gerry elharapta a mondatot, amikor egy fontoskodó nő odabillegett hozzá, hogy tájékoztassa, a lelkes beszélő szeretne vele. Most rögtön, ha lehet.

– Jézusom, milyen egy rohadt káosz van itt! – csattant fel a férfi, mire a nő megköszörülte a torkát, és átrendezte az arckifejezését, hogy egy mártír türelme tükröződjön rajta. Gerry visszafordult Falk felé. – Most jobb lesz, ha megyek. Majd jelentkezem. – Kezet rázott vele, és a szükségesnél egy pillanattal tovább szorította a kezét.

Falk biccentett. Megértette. Gerry görnyedtnék és kicsinek tűnt, ahogy követte a nőt. Gretchen, aki időközben megnyugtatta a fiát, visszatalált hozzá. Egymás mellett állva figyelték, ahogy Gerry távozik.

– Pocsékul néz ki – jegyezte meg a nő halkán. – Halottam, hogy tegnap üvöltözött egy sort Craig Hornbyval a közértben. Valami olyasmivel vádolta, hogy túl lazán kezeli a helyzetet. Ez elég valószínűtlen, Craig vagy ötven éve a barátja.

Falk el nem tudta képzelni, hogy bárki, pláne nem a sztoikus Craig Hornby lazán kezeli azt a három koporsót.

– Luke tényleg semmivel sem figyelmeztetett, hogy ez lesz? – Falk nem tudta magában tartani a kérdést.

– Például mivel? – Egy légy szállt Gretchen szájára, mire a nő türelmetlenül elhessegette. – Mondjuk pisztolyt lóbálva rohangált az utcán, hogy mindjárt lelövi a családtagjait?

– Jézusom, Gretch, csak úgy kérdeztem. Arra gondoltam, hogy nem volt-e lehangolt, vagy ilyesmi.

– Bocs. Csak ez a hőség. Ettől minden rosszabb. – A nő pár másodpercig hallgatott. – Figyelj, nem igazán találsz Kiewarrában senkit, akinél még ne szakadt volna el majdnem a cérna. Komolyan mondom, nekem úgy tűnt, Luke csak annyira van kikészülve, mint bármelyikünk. Annyira legalábbis nem lehetett, hogy bárkinek feltűnjön.

Gretchen zordan meredt a távolba.

– De persze nehéz biztosra mondani – folytatta rövid szünet után. – Mindenki olyan dühös. Nem is konkrétan Luke miatt. Még akik a legjobban fújnak rá, talán azok sem azért utálják, amit csinált. Fura, de olyan, mintha féltékenyek lennének.

– Mire?

– Szerintem arra, hogy Luke megtette, amit ők félnek megtenni. Mert ő most már legalább kijutott, nem? Mi, a többiek itt maradtunk megrohadni, neki viszont már nem kell aggódnia a termények, az elmaradt kifizetések vagy a következő esőzés miatt.

– Azért ez nagyon elkeseredett megoldás. Magaddal vinni a családot. Karen családja egyébként hogy viseli?

– Úgy tudom, neki nincs is igazán családja. Találkoztál vele valaha?

Falk megrázta a fejét.

– Egyke gyerek. A szülei még kamaszkorában haltak meg. A bácsikájával költözött ide, de pár éve ő is elhunyt. Gyakorlatilag minden szempontból Hadler volt.

– Barátok voltak?

– Nem igazán. Azt...

A francia ajtón túlról kihallatszott, hogy valaki egy villával megkocogtat egy boros poharat. A tömeg lassan elcsen-

desedett, és mindenki arrafelé fordult, ahol Gerry és Barb Hadler kéz a kézben állt. Az emberek gyűrüje ellenére nagyon magányosnak tűntek.

Már csak ketten vannak, döbrent rá Falk. Egyszer, rövid ideig nekik is volt lányuk. Halva született, amikor Luke három éves volt. Ha próbálkoztak is ezután, nem jártak sikerrel. Ehelyett minden energiájukat életerős fiukba fektették.

Barb megköszöri a torkát, tekintete ide-oda cikázott a tömegben.

– Mindannyiótoknak meg akartuk köszönni, hogy eljöttetek. Luke jó ember volt.

A szavak túl gyorsan és hangosan érkeztek, és a nő összeszorította a száját, mintha többet nem akarna kiengedni. A csend addig nyúlt, amíg kínos nem lett, aztán egy kicsit még tovább. Gerry némán bámult maga elé a földre. Barb végül kinyitotta a száját, és vett egy nagy levegőt.

– Karen és Billy pedig gyönyörű volt. Ami történt...
– nyelt egyet – ...borzalmas. De remélem, előbb-utóbb képesek lesztek majd úgy emlékezni Luke-ra, ahogy kell. Arra, hogy milyen volt korábban. Sokatok barátja volt, jó szomszéd, és keményen dolgozott. És szerette a családját.

– Aha, amíg le nem mészárolta őket.

A tömeg végéből érkező megjegyzés halk volt, de nem csak Falk kapta fel a fejét. A tekintetek keresztüzébe egy tohonya férfi került, aki láthatóan rosszul viselte negyvenes évei közepét. Húsos bicepse, amelyet inkább alkotott zsír, mint izom, nekifeszült a pólójának, ahogy karba tette a kezét. Arca pirosposzgás volt, ápolatlan szakállal és egy született agresszor kihívó tekintetével. Szemmel vert mindenkit, aki méltatlankodva felé fordult, hogy aztán inkább máshová nézzen. Barb és Gerry mintha meg sem hallotta volna. A kegyelem apró jelei, gondolta Falk.

– Ki ez a nagypofájú? – suttogta Gretchennek, aki meglepetten nézett rá.

– Nem ismered fel? Grant Dow.

– Hülyéskedsz. – Falk érezte, hogy a nyakán égnek merednek a szőrszálak, és elfordította a fejét. Ő egy huszonöt éves srácre emlékezett, akinek az izmai feszesek voltak, akár egy szögesdrót. Ez a fickó úgy nézett ki, mint aki két kemény évtizeden van túl. – Nagyon másnak tűnik.

– Még mindig egy címeres faszfej. Ne aggódj. Nem hiszem, hogy észrevett. Arról már tudnál.

Falk bólintott, de a fejét nem fordította vissza. Barb sírva fakadt, amit a tömeg úgy vett, hogy vége a beszédnek, és az emberek vagy felé kezdtek áramlani, vagy másmerre, attól függően, milyen viszonyt ápoltak vele. Falk és Gretchen maradt a helyén. Gretchen fia odaszaladt az anyjához, és a nadrágjába temette a fejét. A nő kis erőlködéssel felemelte csípőmagasságba, hogy a fiú feje a vállán pihenhessen, miközben ásítozik.

– Azt hiszem, ideje hazavinni – mondta. – Mikor indulsz vissza Melbourne-be?

Falk az órájára nézett. *Tizenöt óra.*

– Holnap.

Gretchen bólintott, és a szemébe nézett. Aztán közel hajolt hozzá, szabad kezével átkarolta, és magához húzta. Falk érezte a napsugarak forróságát a hátán és a nő testének melegét a mellkasán.

– Jó volt újra látni, Aaron. – Gretchen kék szeme végigpásztázta az arcát, mintha az emlékezetébe akarná vésni a vonásait, és kissé szomorkásan elmosolyodott. – Talán húsz év múlva megint találkozunk.

Falk addig nézte, hogy távolodik, amíg el nem tűnt a szeme elől.